

PREDICĂ LA DUMINICA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

Duminica izgonirii lui Adam din Rai

„Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, lacrimi și tânguiri!” (Ioil II,12)

Frați creștini,

Iată-ne ajunși în pragul Marelui Post: este ultima duminică care ne pregătește pentru nevoința postului, numită a izgonirii lui Adam și a Evei din rai. Dar pentru ce ni se amintește tocmai astăzi de izgonirea lui Adam din rai? Pentru ca să ne arate nouă cât de rea este neînfrânarea de la mâncare și ce urmări grozave are păcatul lăcomiei.

Dar izgonirea lui Adam din rai mai are și alt înțeles. Sfinții noștri părinți ne spun că, după ce au fost scoși afară din rai, Adam și Eva au plâns 40 de zile la poarta raiului cu multă căință, bătându-și pieptul și făcând rugăciuni cu multă jale, ca să li se ierte păcatul și să fie iarăși primiți înăuntru. Am auzit și din cântările de la strană cum Adam se jeluia la poarta raiului și cu lacrimi amare zicea: „Vai mie, că femeia și șarpele m-au amăgit, făcându-mă să pierd fericirea raiului vai mie ce voi face, cu ce lacrimi voi plânge înaintea Ta, Ziditorule, ca să-mi dăruiești mie fericirea cea dintâi?!”

De mâine intrăm în postul cel mare al sfințelor patimi. Departe, departe începe să se zărească Crucea răstignirii. Fiul lui Dumnezeu, Mielușelul cel nevinovat, voiește să se răstignească, din dragoste mare pentru salvarea noastră. De acum, Biserica, mireasa lui

Hristos, își dezbracă astăzi podoabele și veșmintele strălucitoare, îndemnând pe toți fiii săi și aducându-le aminte că au sosit zilele înfrânării, ale înnoirii sufletești ale pocăinței, așa cum strigă prorocul Ioel: „Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, lacrimi și cu tânguiri!”

Pe la sfintele mănăstiri, în aceste zile se cântă o duioasă și mișcătoare cântare, numită „La râul Babilonului!” Este vorba de psalmul 137. Acest psalm amintește poporului evreu de soarta zbuciumată a trecutului său până în zilele noastre. Acesta, din cauza neascultării de poruncile Domnului, a fost luat și dus în grea robie între neamuri păgâne. Două au fost robiile cele mai principale: robia din Egipt, care a durat 430 de ani, și robia din Babilon, care a ținut 70 ani. Acolo au suferit mult, căci împăratul Nabucodonosor îi silea să se închine idolilor, îi pune la munci grele, iar cei care nu se supuneau erau aruncați în cuptoare aprinse cu foc, așa cum s-a întâmplat cu cei trei tineri Anania, Azarie și Misail, sau cu marele proroc Daniil, care a fost aruncat într-o groapă cu lei.

În acest timp de grea prigoană, bieții oameni îmbătrâneau așteptând să-i scoată cineva, dar nimeni nu i-a scos din mâna cea tare a tiranului împărat. Chinuți de dorul patriei lor, de cetatea Ierusalimului, de frumusețile Sionului unde era zidită biserica Domnului Savaot, poporul evreu se aduna pe malul unui râu care era hotarul imperiului păgân și acolo plângea cu lacrimi nemângâiate, după țara în care s-a născut și după slava Ierusalimului pierdut. Atât de întristați erau evreii, încât nimeni nu-i putea mângâia și opri din suspinul lor. Uneori se apropiau de ei boierii Babilonului acolo unde plângeau și-i rugau să le cânte din cântările Sionului, așa cum cântau ei în țara lor.

Cuprinși de multă întristare, răspundeau cu toții într-un glas: „Cum vom cânta cântarea Domnului în pământ străin?”. 70 de ani și-au amestecat lacrimile cu apele Babilonului, iar oasele le-au rămas în pământ străin pentru că mult supăraseră pe Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat înainte de venirea Domnului Iisus Hristos, care s-a născut din Fecioara Maria, din neamul lor, ca să-i mântuiască pe ei și întreg neamul omenesc, fiindcă El era Mesia cel așteptat de prorocii lor. Dar ei n-au vrut să-L recunoască.

De aceea mai târziu, după ce au răstignit și pe Fiul lui Dumnezeu, omorând mai întâi o mulțime de proroci, au pățit-o și mai rău, căci armata romană i-a trecut prin foc și sabie și i-a împrăștiat pe tot pământul făcându-i sclavii popoarelor. După aproape 2000 de ani, unii dintre ei au rămas tot în rătăcirea lor, căci și astăzi așteaptă pe Mesia ca să-i izbăvească și să-i adune pe toți la un loc. La Ierusalim au ei un zid care a mai rămas din vechile ruine, unde se adună și astăzi când și când și plâng ca la râul Babilonului; acolo suspină, se tânguiesc, cerând de la Dumnezeu pe Mesia și izbăvirea lor. După atâta timp și după ce atâția frați ai lor au cunoscut pe Domnul Hristos și s-au trezit, ei refuză mereu pe Fiul lui Dumnezeu; căci bine le-a spus Domnul Hristos în față: „Mă veți căuta voi și nu mă veți mai găsi căci unde mă duc Eu voi nu puteți veni ! ”

Dar să-i lăsăm pe ei în pribegia și necredința lor și să ne întoarcem la neamul nostru creștinesc, căci acesta este poporul cel ales de Dumnezeu prin Fiul Său Iisus Hristos, în al cărui nume ne-am botezat, ne-am pecetluit cu botezul Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Cei botezați, toți creștinii de pe întregul pământ sunt poporul cel ales al lui Dumnezeu. Acesta este noul Israel. Noi aici însă, suntem cu toții în țară străină pe pământul acesta. Aici am căzut robi în fel de fel de păcate și ne frământă mulțime de griji și gânduri rele.

Vrăjmașul sufletelor noastre - diavolul - ne-a înstrăinat de Dumnezeu, ne-a îndepărtat de biserică și rugăciune, de post și spovedanie. De aceea suntem chinuți cu tot felul de boli sufletești și trupești; căci o mulțime de creștini a ajuns să-și lepede credința pentru cine știe ce nimicuri. Alții au trecut la sectanți, iar alții insultă cu ură și dușmănie pe Dumnezeu, pe Fiul Său Iisus Hristos, pe Maica Lui, Biserica, Crucea și icoanele, înjurând cu ură infernală. Unii se dau necuratului în orice moment pentru lucruri de nimic. Alții trăiesc numai în judecăți cu o ură înverșunată, iar alții se pândesc și se urmăresc ca fiarele prin junglă. Și așa, creștinii noștri înoată în mocirla tuturor păcatelor, căci foarte bine ne asemănăm și noi cu poporul evreu care a fost luat în robia Babilonului din cauza mulțimii păcatelor și îndepărtării de Dumnezeu.

De aceea, frați creștini, să ne aducem aminte că aici pe pământ nu suntem decât călători, că avem un scurt popas de făcut, în timpul celor câțiva ani de zile pe care îi trăim aici. Noi însă trebuie să căutăm mereu împărăția cerurilor, dreptatea lui Dumnezeu, veșnica fericire a sufletului, grădina raiului cea pierdută de strămoșii noștri. Biserica ne cheamă astăzi să ne facă cunoscut ce să facem ca să ajungem în acea țară minunată.

În primul rând, să nu mai ascultăm de satana care ne ispitește și ne atrage în cursele pierzării. Să pășim apoi peste râul Babilonului, adică peste obiceiul cel vechi al păcatului și peste toate fărădelegile care curg ca un râu înspumegat pe pământ, care să înece toată lumea. Acest râu al fărădelegilor îl formează toate plăcerile amăgitoare ale lumii, care au puterea și vraja satanică a ne robi lui Faraon - diavolul. Dacă reușim să trecem peste acest râu blestemat al plăcerilor lumești, să fugim cât mai departe de țara păcatelor și de hotarul ei, ca să ne simțim cât mai în siguranță.

Drumul spre această țară ni l-a arătat însuși Domnul Hristos căci El a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!”. Prin sfânta Biserică pășim cu încredere și curaj după Domnul vieții noastre. În drumul nostru întâmpinăm desigur multe obstacole; diavolul, care este tatăl minciunii, ne iese înaintea și începe să ne înfățișeze viața într-o altă formă. El vorbește prin gura lumii, care și-a făcut o mulțime de crezuri despre viață. Cum ai început să mergi mai des la biserică, îi și ridică diavolul pe unii împotriva ta și îi auzi zicând, chiar pe unii din casă cu tine, că doar ce păcate mari ai făcut de te duci mereu la biserică, doar n-ai omorât pe nimeni, că la biserică merg numai păcătoșii, ce vrei, să te faci călugăr ?

Asemenea și alte vorbe le spune diavolul prin gura lumii. În ziua de astăzi, cine nu știe să desfrâneze, să se îmbete, să joace și să cânte diavolului, să stea numai prin restaurante și localuri de petrecere, acela este socotit prost, un om care trăiește degeaba sau, mai bine zis, un om pierdut, care nu știe să petreacă. Lumea zice chiar că acel om nu este nici creștin ortodox, ci e un sectant. Cum te-ai lăsat de păcate, nu mai ești creștin ortodox, ești sectant, așa învață diavolul pe lume. De aceea calea aceasta a lui Dumnezeu este vorbită de rău. Pe omul care apucă să meargă drept pe ea, cu credință, cu nădejde și dragoste, pe acela, în lumea acesta, îl așteaptă crucea și suferința, Golgota, ca pe Mântuitorul care ne-a învățat s-o urmăm. De aceea Sfânta Biserică ne cheamă astăzi ca să ne lămurească cu privire la rostul și foloasele postului.

Noi, conducătorii sufletești ai poporului în această zi, trebuie să facem lucrul comandanților de oștire înaintea luptelor, să vorbim și să arătăm însemnătatea luptei ce se va da. Să lămurim cugetele, să întărim inimile și să arătăm și roadele biruinței. Multă lume nu știe ce însemnătate are postul. Spun unii că ar fi poruncă pusă de preoți și nu face parte din poruncile lui Dumnezeu, că de aceea a spus Domnul Hristos: „că nu spurcă ce intră în gură, ci ce iese din gură” (pe aceasta o știu toți). Dar observăm chiar din Sfânta Evanghelie de astăzi, că Mântuitorul n-a desființat postul, n-a spus să nu mai postească nimeni, ci a arătat cum trebuie ținut postul și care este adevăratul post plăcut lui Dumnezeu. Vedem că însuși Mântuitorul a postit 40 de zile în pustia Carantaniei, unde a fost ispitit de diavol.

Altădată, Domnul Hristos laudă postul și arată și puterea lui când spune ucenicilor că unele soiuri de draci nu se pot scoate decât cu post și rugăciune. De aceea sfinții părinți zic că postul este poarta iar epitrahilul este ușa mântuirii; adică prin poarta aceasta strâmtă de care vorbește Mântuitorul vor intra virtuțile sfinte în sufletul și trupul omului, îmblânzindu-le și sfințindu-le. De altfel, atâția sfinți prooroci și mărturisitori prin post și rugăciune au dobândit mari binefaceri de la Dumnezeu. Sfântul Vasile cel Mare spune că atât de bătrână este porunca postului încât ea este de o vârstă cu omul.

Înainte de orice altă poruncă, Dumnezeu i-a poruncit lui Adam în rai să postească, adică să nu mănânce din pomul oprit, acela al cunoștinței binelui și răului. Adam și Eva, cât au păzit porunca, au moștenit raiul, iar când au mâncat, au pierdut raiul și veselia de acolo. Prin căderea acestei porunci s-a prefăcut veselia în lacrimi, mintea s-a îngroșat, trupul a murit și toată natura s-a răsculat împotriva omului, căci a intrat moartea.

Dumnezeu a creat trei feluri de ființe desăvârșite care au diferite vieți, potrivit diferitelor însușiri ale naturii lor; adică: îngerul, omul și animalul. Îngerul este o ființă cu totul duhovnicească. Animalul este o ființă cu totul materială, nu are suflet, viața lui e cu totul trupească. Omul este o ființă compusă dintr-o substanță duhovnicească și alta trupească, din trup și suflet. Când omul trăiește după trup, degenerază din noblețea sa și cade în condiția animalului, așa cum observăm în lume la mulți oameni, care în zadar se numesc oameni,

deoarece se tăvăleşte în noroi ca porcii, din cauza beţiei, sau urlă precum câinii, trăind în desfrânări. Iată oameni căzuţi în rândul animalelor sau, mai rău, că nu vezi un câine beat sau un porc.

Când omul trăieşte după duh, după suflet, el îşi menţine demnitatea şi se înalţă la starea unui înger. Când omul urmează voia trupului, ascultând de poftele lui şi îndeplinind toate plăcerile, se zice că trăieşte ca un animal. Adevărul este că viaţa curată şi nevinovată, pe care Dumnezeu o cere de la creştini în timpul postului, constă în abţinerea de la păcate, precum şi în abţinerea de la carne şi celelalte bucate de dulce. Acesta este postul cel adevărat, să postească şi trupul, şi sufletul.

Abţinerea de la păcat este postul sufletului, iar abţinerea de la bucate este postul trupului. Postul trupesc nu trebuie despărţit de cel duhovnicesc, adică, dacă omul posteşte la mâncare dar în schimb înjură, dă răului şi alte păcate, un astfel de post e ca un trup fără suflet. Deci abţinerea de la păcate este sufletul postului care-i dă tot meritul şi desăvârşirea. De aceea Domnul Hristos a muştră pe fariseii cei ipocriţi care posteau până li se usca gura şi îşi posmogeau feţele de slăbiciune, dar în schimb erau plini de mândrie, de îngâmfare, slavă deşartă şi tot felul de păcate.

Adevăratul post este ca să ne abţinem de la tot felul de patimi, de vicii rele. Căci la ce ne serveşte să nu mâncăm carne, dacă osândim pe fratele nostru, vorbindu-l de rău, duşmănuindu-l şi pârându-l. La ce ne foloseşte să nu bem vin, dacă vărsăm sângele fraţilor noştri. Ce ne foloseşte dacă vom mânca numai seara, iar toată ziua am petrecut-o pe la spectacole, la filme, în procese, pe la tribunale şi în tot felul de păcate rele. Trebuie să ştim că şi sufletul şi trupul au o hrană şi un post al lor.

Trupul are postul lui oprindu-l de la unele bucate, iar sufletul raţional, substanţa duhovnicească, are hrana potrivită cu natura sa. Această hrană este cuvântul lui Dumnezeu: rugăciunile, citirea psaltirii, cântarea sfântă religioasă. Omul nu trăieşte numai ca animalul, mâncând şi bând; el cugetă, iubeşte, se roagă, gândeşte. Ceea ce hrăneşte cugetul lui, iubirea lui, este Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea şi Mântuitorul când a fost ispitit de satana în pustie şi i-a zis să facă pietrele pâini, Domnul Hristos i-a răspuns: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu!”

Iată deci care este secretul mântuitor al sufletului şi al trupului. Pentru aceasta cei mai mulţi din creştinii noştri la fel ca şi fariseii de care pomeni Domnul Hristos în Evanghelia de astăzi, se abţin de la mâncăruri, ba unii nu mănâncă zile întregi, în schimb în loc să se hrănească cu Cuvântul lui Dumnezeu întărindu-se, să prindă aripi şi să se ridice mai sus de cele pământeşti, ei se hrănesc cu lucrurile diavolului, cu minciuni, cu vorbiri deşarte, cu povestiri, spun fel de fel de glume, stau numai cu ochii în televizor ascultând tot felul de cântări lumeşti şi programe imorale, cu bâfirea pe limbă crezând că-i poate mântui numai abţinerea de la păcate. Greşeală mare este aceasta.

Sfinții noștri părinți aseamănă postul cu o scară cu 40 de trepte. O scară ce urcă pe om prin înfrânare, de la pământ la cer. La ospățul cel de jos al scării stă săracul Adam, omul - noi - iar de la cel de sus privește Domnul Iisus Hristos spre noi. Jos plângem noi cu strămoșul Adam și cu Eva, noi toți păcătoșii iar sus așteaptă Milostivul Dumnezeu și privește să vadă lupta noastră, lucrarea noastră, dragostea noastră, cum urcăm noi pe aceste scări, pe aceste trepte ale postului. Fiecare dintre aceste trepte ale scării reprezintă o zi.

În aceste 40 de zile ale sfântului post să nu fie una să o petrecem fără de folos. Într-o zi fă milostenie, într-o zi fă pace între cei ce se dușmănesc, într-o zi deschide ochii sufletului unui necredincios, în altă zi însoțește un mort la groapă în altă zi scrie ceva de mână, o rugăciune, o cântare sfântă, o învățătură sfântă, și împarte cu cel neștiutor tot felul de fapte bune, împreună cu postul, cu rugăciunea și cu smerenia. Și așa să urcăm zi de zi pe scara aceasta până acolo sus la Stăpânul nostru, unde ne vom bucura de milostivirea lui Dumnezeu. Dar să știți că postul are cei mai mulți dușmani, mai mulți decât celelalte fapte bune.

De aceea el e socotit de lume și chiar de unii creștini ca ceva învechit și fără de folos. Cel puțin sectanții care s-au despărțit de Biserică nu respectă postul deloc.

Trei sunt principalii dușmani ai postului: diavolul, lumea și trupul. Diavolul ne șoptește ca și lui Adam: „Omule, postul nu este o poruncă, te poți mântui și fără post, căci nu spurcă ce intră în gură, n-a zis oare Hristos așa!?”. Al doilea dușman este lumea care ne amăgește zicând: „Nu mai posti, femeie, că te faci de râs, cine mai postește azi, fii serioasă, nu te mai lua după babe!”. Trupul e al treilea dușman. Auzind că este vorba de post începe dinainte să se întristeze, să se mânie asupra noastră zicând: „O, cât o să mă chiniești cu bucate de acestea sărăcicioase, nu vezi că sunt bolnav, fața mi se îngălbenește și nu mai pot. Doar sunt tânăr acum, am eu vreme să postesc mai la bătrânețe!”.

Iată, așa se lasă creștinii biruiți de aceste ispite de la cei trei dușmani: trupul, lumea și diavolul. Mai ales dacă stăm și ne gândim câți nu au de întâmpinat greutăți și batjocuri din cauza postului de la mulți, în multe locuri. Sfinții cei mai iscusiți ne spun că în trei rânduri ispitește diavolul pe om; înainte de a face binele, în timpul săvârșirii lui și după ce a făcut binele.

Întâi diavolul se trudește în multe chipuri să nu reușim să facem fapta bună. Dacă totuși începem să o facem, el ne întinde curse, ca să facem rău acea faptă bună, sau amestecată cu răul și dacă totuși am împlinit făcând fapta bună așa cum o cere Dumnezeu, diavolul caută să ne arunce în păcatul mândriei și așa să pierdem tot ce am lucrat, cum am auzit în Sfânta Evanghelie de astăzi că acei farisei fățarnici, care posteau de ochii lumii, și-au luat plata cuvenită lor. Mai găsim unele persoane și între creștini care ajunează câte o vineri până seara, apoi vin la biserică cerând anafură în gura mare, că ei au ajunat până atunci, să știe toată lumea.

Unele persoane chiar nu mai țin seama nici de rânduiala Bisericii, că poate în vinerea aceea a fost dezlegare în calendar, fiind harți și nu trebuia să ajuneze. Ele se apucă să postească și când nu trebuie, să ajuneze sâmbăta și duminica, și Cartea Sfântă, sfinții părinți spun că acei care ajunează sâmbăta și duminica să se afurisească, căzând sub blestem. Iată de ce trebuie să știți că sunt unii creștini care se iau după babe fără credință și zic că postesc postul Maicii Domnului, iar aceasta constă în a posti câte o zi din săptămână, adică a ajuna chiar sâmbăta și duminica. Încă o dată precizăm că sâmbăta și duminica nu este voie să se ajuneze; nu cunoaștem decât o singură zi de ajunare a sâmbetei, Sâmbăta cea mare, în postul Paștelui, când Domnul Hristos este îngropat, așa cum ținem rânduiala noi creștinii.

Mulți creștini fac ajunări, citesc psaltirea și multe fapte bune, iar diavolul vine și el cu mândria să i-o așeze în cap. Se apucă astfel ca fariseul să se laude, că dau zeciuială, că postesc de două ori pe săptămână, așa ca să știe toată lumea. Astfel sunt mulți creștini și chiar oameni bătrâni care se laudă la alții. Aceștia își iau plata pentru laudele lor aici pe pământ fiindcă s-au mândrit cu ele. Trebuie să ținem seama că după sfânta pravilă, după canoane și după învățăturile sfinților părinți, postul nu este pentru toți la fel: vorbim desigur despre postul de bucate, căci în ceea ce privește postul duhovnicesc - oprirea de la păcate și fapte rele - acesta este pentru toți la fel. Vedem că nici sfinții părinți n-au ținut postul la fel, unii puteau mai mult, alții mai puțin. Postul de bucate poate fi îndulcit pentru cei care sunt bolnavi de anumite boli mai grave, nu de orice boală, cum au luat-o unii, că dacă te doare puțin capul când postești te descurajezi imediat și te apuci să mănânci că nu poți. Numai acei care suferă de plămâni, de ficat, de stomac, de anemie, operații, diabet și unde se cere regim special, numai pentru aceștia mâncarea este o doctorie, dar și aceasta cu dezlegarea duhovnicului.

În acest caz pot să mănânce mâncărurile care le priesc; dar și aceștia, așa cum am spus, după ce fac dezlegare, după ce se spovedesc, după ce se împărtășesc și în timpul acesta să pună dragoste mare și fierbinte pentru Domnul. Aceștia să țină și ei cât pot și în schimb să se păzească de faptele cele rele și să înmulțească faptele cele bune. Ceilalți care au stomacul sănătos și n-au suferințele pe care le-ați auzit, n-au nici o îndreptățire ca să nu postească.

Trebuie să ținem seama că dacă e vorba de post, postul este un canon și dacă vrem să facem pocăință cu adevărat, să arătăm și noi Domnului Hristos că-L iubim și ne pocăim, ne chinuim cu ceva, suferim și simțim ceva. Altfel nu este pocăință așa cum ar trebui. Să ne gândim câtă suferință au provocat Domnului cuiele și sulița pe care le-a răbdat.

Cei care vor mânca legume vor trage cele mai mari foloase sufletești și trupești, căci postul nu omoară pe nimeni. Din contră, să știți că toate bolile au ieșit în lume din cauza nepostirii și a îmbuibării. Mâncarea ușoară prelungește viața omului. Omul cumpătat trăiește mult. Citim în viețile sfinților că pustnicii, care trăiau cu verdețuri și cu mâncare săracă, au

avut o viață lungă. Așa de pildă sfântul Pavel Ieremitul a trăit 113 ani, sfântul Antonie cel Mare a trăit 105 ani, sfântul Arsenie cel Mare, 120 de ani, sfântul Teodor, 105 ani, sfântul Ioan Tăcutul, 104 ani, sfântul Macarie a trăit 100 de ani și exemplele ar putea continua.

Iată o dovadă vie că a posti și a ne înfrâna și a trăi în cumpătare nu ne păgubește nici trupește, nici sufletește. Când e vorba să se facă dezlegare la cei bolnavi, să nu se înțeleagă că desființăm postul ci să ne aducem aminte că boala, suferința pe care o poartă de ani de zile unii este tot un fel de post. Mulți o duc cu această suferință până la moarte. Să nu înțelegem postul greșit, păzirea postului, și să facem cum a făcut o creștină fără înțelepciune. Aceasta din cauza unor medicamente își otrăvise o fetiță de 6 anișori. Doctorul i-a spus să-i dea lapte și imediat își va reveni. Dar femeia, prea fixă în ideile ei despre sfântul post, n-avut să-i dea lapte copilului pentru că era într-o vineri, și copilașul a murit chinându-se în brațele ei. Iată neînțelepciune.

Să fim înțelepți cum ne învață Sfânta Biserică, să avem înțelepciune, că de aceea au lăsat sfinții părinți în Biserică, cuvântul acesta care se zice prin gura preotului: „Să luăm aminte, cu înțelepciune!”. Să nu o luăm după capul nostru și după învățături străine. Să știm cu toții că sunt patru posturi pe an, apoi miercurile și vinerile așa cum scrie în calendar și trei ajunări: ajunul Crăciunului, ajunul Bobotezei și ajunul din Vinerea Patimilor, precum și a doua zi, sâmbătă dacă dorește cineva. Mai avem apoi zile de întristare, dar nu cu ajun, mâncându-se de post în orice zi ar cădea la „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul” - 29 august - și „Înălțarea Sfintei Cruci” - 14 septembrie .

Mai departe ne amintește Sfânta Evanghelie de astăzi, zicându-ne: „Să nu ne adunăm comori pe pământ, unde le strică și le fură hoții, ci să ne adunăm comori în ceruri, unde nu se strică și nimeni nu le poate fura; căci unde este comoara noastră, acolo va fi și inima noastră”. Ne face atenți că în acest timp al postului, avem fericita ocazie să ne îmbogățim cât mai mult, să ne facem comori în împărăția cerului.

Comoara din cer pe care o putem face de aici de pe pământ în timpul postului, constă din tot felul de fapte bune: osteneți, metanii, închinăciuni, citirea psaltirii, ajunări și post, milostenii, cercetarea bolnavilor, îngroparea morților care nu au pe nimeni, împărțirea la oamenii săraci duhovnicește, cele ce sunt de trebuință, să dai de pomană o icoană, o candelă, o cărticică de rugăciuni; iar pe cei lipsiți de cele trebuincioase trupului, să-i ajutăm cu cele necesare: lemne de foc, hrană, îmbrăcăminte, încălțăminte și de toate.

Să luăm aminte, trebuie bine căutați cei care merită ajutor. Nu mai dați nici un ban la cei care vă ies în cale pe la poarta bisericii și se strecoară și prin biserică căci aceștia care o fac pe nenorociții au poate mai mult decât dumneavoastră care munciți din greu să vă câștigați existența. Tot ceea ce faceți bun cu sfântă osteneală, să faceți cu sufletul zâmbind de bucurie și cu multă flacără de credință și dragoste în numele Scumpului nostru Mântuitor Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru noi. Să ne grăbim să facem cât mai mult căci viața

noastră trece ca norii pe cer. Zilele alunecă grăbite ca frunzele pe apă, iar noi ne apropiem de amurgul serii, de mormânt, de unde nu ne mai întoarcem niciodată.

Să nu uităm că poate mâine va suna trâmbița să ne adune pentru judecată. Să nu uităm că Domnul Hristos ne-a răscumpărat cu Scump Sângele Său. Să ne întoarcem acasă, să ne întoarcem la biserica lui Hristos ca fiul rătăcit prin pocăință și rugăciuni, căci aici pe pământ suntem doar în treacăt.

Sculați-vă să mergem la Hristos! Preoții așteaptă în pragul bisericilor, clopotele sună să ne scoale din somn și să venim în casa lui Dumnezeu. Necazurile, urgiile ne vorbesc despre Dumnezeu și ne spun să ne întoarcem înapoi la calea mântuirii și a adevărului veșnic; căci, iată, vine noaptea, vine moartea și nu se mai poate face nimic.

În Abisinia este un oraș numit Harar, foarte vechi întemeiat. Viața acestui oraș e pașnică și simplă. În zorii zilei șiruri lungi de locuitori ies pe cele cinci porți mânând cirezi de vite spre pășunile de pe dealuri și se înapoiază seara încărcăți cu câte ceva; unii cu cereale, alții cu lemne sau nutreț. Dar la asfințitul soarelui când se închid porțile, portarul strigă cu glas de răsună văile: „Saile! - grăbiți-vă se închide poarta!” - La puțin timp după această strigare poarta se închide. Cei rămași afară trebuie să aștepte până dimineața, dacă vor mai ajunge această dimineață, deoarece noaptea umblă tâlharii și fiarele sălbatice și cei mai mulți rămași afară sunt aflați morți.

Așa e și cu mântuirea noastră. Mântuitorul Hristos zice: „Intrați pe poarta cea strâmtă care duce la viață - postul și toate virtuțile”. Intrarea aceasta trebuie să o facem până nu vine noaptea. Ziua este pe sfârșite, nori negri încep să apară pe cerul mântuirii, fiare sălbatice îngrozitoare se vor năpusti asupra celor ce n-au vrut să vină să intre în cetatea cea salvatoare. Întunericul se lasă din ce în ce mai greu și va veni vremea când toți cei ce n-au vrut să audă strigătul de salvare vor rămâne afară în primejdia pierzării veșnice.

Vor rămâne cu ucigașii, cu vrăjitorii, cu mincinoșii, cu fiarele apocaliptice și închinătorii la idoli. Atunci vor striga disperăți și ei, vor bate în zadar la porțile bisericilor dar va fi prea târziu, prea târziu. Domnul Hristos, în Evanghelia de astăzi, chiar de la începutul ei ne pune o condiție foarte importantă: „Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru va ierta greșalele voastre. Dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre”.

Să nu ne înșelăm, că orice faptă bună am face nu primim iertare dacă nu iertăm pe cei ce ne-au greșit. Suntem datori să cerem iertare la cei cărora le-am greșit, sau ne-au greșit; făcând noi gestul acesta frumos, smerit și plăcut înaintea lui Dumnezeu și a aproapelui, chiar dacă el nu vrea să ne ierte, să-l iertăm noi din toată inima și atunci vom primi iertare de la Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai principal din Evanghelia de astăzi care ne va da valoare la toate celelalte fapte pe care le vom face.

Rugăciune

Tatăl nostru cel din ceruri, iartă-ne nouă greșalele noastre, căci și noi iertăm din toată inima pe greșiții noștri. Întoarce-ne la Tine pe căile Tale cele sfinte. Ajută-ne cu Harul Tău, să punem început bun din clipa aceasta a viețuirii noastre, să ne putem lăsa de toate obiceiurile cele rele, de vorbele cele proaste, ca să- Ți urmăm Ție în toate zilele vieții noastre, Doamne.

Iar atunci când vei veni pe norii cerului, să ne duci și pe noi din Babilonul fărădelegilor, în Țara Ta cea Sfântă, Noul Ierusalim, raiul pe care l-au pierdut Adam și Eva, fericirea cea veșnică, ca unde ești Tu Împărat, acolo să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.